

Skotsk hjorthund – Domarkompendium 2021

Kompendiet framtaget inför SVKs Domarkonferens 2022

En brokig bakgrund

När hjorthundar först fick heta hjorthundar och ingenting annat är svårt att säga, helt etablerat som rasnamn blev Skotsk hjorthund nog inte förrän hundutställningarnas era inleddes på 1860-talet. Dessförinnan förekom också namn som strävårig greyhound, irländsk greyhound och skotsk greyhound – mycket likartade hundar har beskrivits under olika namn sedan början av det förra årtusendet.

Dessa strävåriga vinthundar kom förmodligen till när de korthåriga vinthundarna romarna förde med sig till Storbritannien parade sig med allsköns strävåriga hundar på den brittiska landsbygden. Man avlade vidare på de bästa avkommorna och fick fram enhetliga individer som med framgång användes på storviltsjakt och blev oerhört eftertraktade och högt värderade.

Dessa hundars unika kombination av mod, styrka och tillgivenhet gjorde dem outhärliga för jägarna. Hjorthundarna fick länge bara ägas av adeln, och de hörde alltså hemma i slott och borg. Ett koppel hjorthundar var ingen ovanlig gåva till de europeiska kungahusen.

James Hardy Jr "Deerhound with a Ghillie in a highland landscap" 1872

RASENS SITUATION DAGSLÄGET 2021

Att döma hjorthundar kräver att man framför allt har sett unga individer. Eftersom de utvecklas långsamt, är det ofta mycket stor skillnad på siluetten av en junior och en färdig hund. De är som bäst vid 5–6 års ålder. Inte bara pälsen utan även bredden i kroppen/ fronten, gör det svårt att uppskatta en ung hund. Därför uppmanar vi alla att besöka specialutställningar för rasen. Speciellt med tanke på att man inte ser så många exemplar på vanliga utställningar.

Vi har pratat med några framstående uppfödare av rasen och alla verkar överens om att **pälsarna** blivit kortare, vilket egentligen inte är ett problem så länge hunden har mustasch och lite skägg. Med underull och täckhår av "stålulls"-kvalité ska pälsen tåla alla väder. Man vill heller inte se tydligt friserade eller klippta pälsar, utan genomborstade och prydligt putsade på ett naturligt sätt. Öronens ovansida ska alltid plockas så att "mus"- päls blir resultatet. Om hunden har full man runt halsen, ser den genast ut att ha kortare hals. Därför ser man att många har kortare päls på halsens undersida (naturligt eller ej).

Det råder även samstämmighet över det faktum att vi fått längre och flatare **överlinjer**, ofta förenat med rakt framställ och långt övervinklat bakställ. Det ska vara balanserade vinklar i fram- och bakställ. Överhuvudtaget är funktionen som jakthund på hjort väsentligt för helheten. Vilket betyder att en välmusklad kropp är en grundförutsättning. Det som finns under pälsen är viktigare än en snyggt friserad päls.

De allra flesta har idag vackra välformade **huvuden** med bra proportioner. Ögonen är likaså oftast mörka med ett mildt uttryck. Öronen är mestadels väl ansatta, men kan ibland vara lite för långa. Bettet och tänderna brukar sällan vara ett problem. Man ska ändå se upp med om underkäkarna blir för korta, smala eller tunna.

Framställ har blivit bättre på senare år rent generellt, men man ser ibland dåligt tillbakalagd skuldra och rak överarm. Man bör se upp med att mindre och lättare hundar avlas fram för coursing/kapplöpning. Att hjorthunden ska ha mer benstomme än en greyhound och ha bredd i armbågen sedd från sidan, är också något att beakta. Att veteraner "knäar" lite baktill i stående får man anse vara normalt så länge rörelserna är bra. Som regel är **korsen** idag breda med lagom vinkling; likaså brukar svansansättningen vara bra. Det är sällan man ser höga svansar. Dock händer det tyvärr att hanhundar kan morra på varandra, men det är inte ett rastypiskt **temperament!** Hjorthunden ska kunna jaga i pack och då måste man vara godmodig till sättet.

Steget från sidan ska vara långt och fjädrande med ordentligt påskjut i bakstället. De får inte "trampa luft" i fram. Standarden skriver ingenting om att en hjorthund ska ha parallella rörelser, men det är sällan man ser en kohasig hund idag, vilket inte var helt ovanligt förr. En hjorthunds rörelseschema från sidan är unikt och ska bevaras.

Positivt är att rasen blivit mer långlivad – från en snittålder på 6 år till nuvarande 7 år. Avelsbasen har också breddats, men om den breda, höga kvalitén som funnits tidigare fortfarande finns, är det delade meningar om.

Vackert tikhuvud med mörka ögon och välplacerade rosenöron.

Standard med kommentarer för skotsk hjorthund

FCI-nummer 164

FCI-standard på engelska publicerad 2012-12-05

FCI-standard fastställd av FCI General Committee 2012-10-08

Översättning fastställd av SKKs arbetsgrupp för standardfrågor 2013-02-13

Ursprungsland/Hemland.

Storbritannien

Användningsområde.

Vinthus

FCI-Klassifikation.

Grupp 10, sektion 2

Bakgrund/Ändamål.

Rasens bakgrund är omgiven av mystik men det finns grund för antaganden att den möjligen introducerades av feniciska handelsmän. Bevisligen fanns det vinthusar redan när romarna invaderade. Rasen har använts för att jaga hjort sedan tusentals år och även om dagens hundar är mer vana vid utställningsringen så har typen bibehållits genom århundranden.

Kommentar: Dvs hetsjakt på hjort som kräver en delvis annan konstitution än hetsjakt på mindre byten.

Nuerna är den huvudsakligen en uppskattad sällskapshund.

Helhetsintryck.

Skotsk hjorthund kan sägas påminna om en strävårig greyhound men den skall vara större och ha kraftigare benstomme.

Kommentar: Här bör man tänka sig hur en greyhound såg ut vid 1900-talets början och inte den greyhound typen som man ser vid dagens utställningar.

Uppförande/Karaktär

Skotsk hjorthund skall till kroppsbyggnaden kännetecknas av den unika kombinationen av snabbhet, styrka och den uthållighet som krävs för att lägga ner en hjort, men det allmänna uppträdandet skall präglas av mild värdighet. Skotsk hjorthund skall vara mild och vänlig. Den är lydig och lättfostrad, eftersom den är angelägen om att vara till lags. Rasen skall vara foglig och godmodig, aldrig misstänksam, aggressiv eller nervös. Skotsk hjorthund skall föra sig med stillsam värdighet.

Kommentar: Det förekommer en rätt stor variation i typen och detta betingas av variationer i proportioner (högbent) och stor variation i pälstyp och volym. Typvariationerna är accepterade - bara om de uppfyller standardens krav. De får dock inte vara allt för små och klena pga. att hunden skall kunna lägga ner en hjort men får inte vara så tung så att den blir långsam och klumpig.

Standarden säger "likna en strävhaarig greyhound" och här ska man alltså observera inte bara likheten utan också de skillnader som finns mellan greyhunden och hjorthunden i flera hänseenden (huvud, hals, kors och rörelsetyp).

*En hjorthund skall vara **stor** – ha en bra benstomme, massa och **volym** och en **sund** gångverkskonstruktion samt ge en klar prägel av **elegans, linjeskönhet och förfining**.*

Hjorthunden önskas alltså större och kraftigare och skall ha en kraftigare benstomme än en strävhaarig greyhound (om sådan fanns), men aldrig ha varghundens grova benstomme, tyngd och "väldighet". En hjorthund måste vara vacker med fin vinthundsbalans vilket bland annat innebär långa linjer och kurvor, och hunden inte får vara grov och enkel, även om den då ser funktionsduglig ut – den är då för "workmanlike".

Dessa krav (önskemål i realiteten) kan synas omöjliga då vissa av egenskaperna inte kan tyckas förenliga. I praktiken så löser man detta omöjliga genom att premiera sådana hundar som är väl och starkt tilltagna, men som till detta har rastypiska finnesserna som just ger skönhet, förfining och "touch of class".

Hanhundar av utmärkt kvalité

Tikar av utmärkt kvalité

Se upp med hundar som bara är stora och grova, hundar som är alltför små, för finlemmade, för tunna och platta även om de är behängda med alla attraktiva ras-finesser. Dessa klena djur kan aldrig jaga hjort!

Huvud

Huvudet skall vara långt.

Kommentar: Men huvudet får inte vara för stort och aldrig grovt och tungt – Vinthundar har alltid förhållandevis små huvuden, vilka ska vara ädelt skurna. Huvudet är i princip ett greyhoundshuvud med något längre linjer; en spetsigare nosprofil därför att hjorthunden har en lång nospegel – Variationer i huvudtyp förekommer och accepteras när grundkraven uppfylls - Man uppskattar inte en tydlig "Roman profile". Det förekommer också smala och tunna skallar med påtaglig ädelhet och vinhundskaraktär, men utan rätt uttryck; de är inte bra hjorthundshuvuden. Huvudet är viktig för kvaliteten i rasen! Behåring på huvudet kan variera mycket och det påverkar i hög grad typ och uttryck.

Vackra och utmärkta huvuden

Skönheten hos en äldre tik (8 år)

Tikar 11 respektive 3 år

Skallparti

Skalle

Skallen skall snarare vara flat än rund, med mycket svagt markerade ögonbrynsbågar. Den skall vara bredast mellan öronen och avsmalna lätt mot ögonen.

Kommentar: Det förekommer grova, höga ögonbrynsbågar. Nosens längd skall vara ungefär densamma som skallens – Nosen skall aldrig vara kortare än skallen. Standarden frågar inte efter parallella plan förvisso – men det betyder inte att skallen får vara avfallande – och man uppskattar inte alls "down faced" nosparti. En del auktoriteter anser dock parallella plan vara det mest önskvärda.

Stop

Stopet skall inte vara markerat.

Kommentar: Detta är sanning med modifikation – Man önskar inte en borzoiprofil och planen mellan skalle och nosparti skall alltså vara mer åt det parallella hållet än tydligt divergerande. En tydlig antydning till stop byggs upp av de svagt markerade ögonbrynsbågarna och ögonbrynen. Behåringen på huvudet påverkar i hög grad uppfattningen av huvudets linjer och proportioner.

Ansikte

Nostryffeln

Nostryffeln skall vara svart och nosspetsen lätt konvex

Kommentar: Nosspegeln önskas svagt nedåtböjd – slightly aquiline = antytt örnlik.

Nosparti

Nospartiet skall avsmalna tydligt mot spetsen. Hos ljusa hundar föredras ett svart nosparti.

Kommentar: Och alltid vara minst lika långt som skallen. Underkäken skall ej vara svag men klassiska huvuden har en rätt spetsig nos utan mycket haka. Nospartiet får inte vara kort, urgröpt och fattigt. Hos ljusa hundar föredras ett svart nosparti, vilket då är en "point of quality"

Läppar

Läpparna ska vara jämna.

Kommentar: Skall aldrig vara tjocka och grova.

Käkar/tänder

Käkarna skall vara kraftiga med ett perfekt, regelbundet och fulltandat saxbett.

Kommentar: Tänk på att hunden skall kunna hålla fast en stor hjort med käkarna.

Ögon

Ögonen skall vara mörka, vanligen mörkbruna eller hasselnötsbruna, ljusa ögon är inte önskvärt. Ögonkanterna skall vara svarta. Ögonen vara måttligt framträdande, med mildt uttryck när hunden är avspänd; vid uppmärksamhet blir blicken intensiv och fjärrskådande.

Kommentar: Standardens lydelse är "full eye" – med vilket förstås framträdande – den svenska översättningen kan missförstås och uppfattas som något negativt; ögat önskas också något mer rundat än mandelformat. Hjorthundens uttryck är påtagligt vackert och mildt och proportionerna i huvudet är viktiga för detta – liksom öronen – men viktigast är ögonen som alltså skall vara mörka och inte sitta för tätt – hasselnötsfärgen, som är ljusare, är dock förenlig med vackert uttryck.

Öron

Öronen skall vara högt ansatta och i vila skall de bäras tillbaka vikta. När hunden lystrar kan öronen resas ovanför hjässlinsen utan att vecken rätas ut, ibland så mycket att öronen bärs halvt upprättstående. Ståndöron, eller stora, tjocka öron som hänger platt, tätt intill huvudet, är absolut inte önskvärt. Öronen skall vara mjuka, blanka och ha glänsande päls som vid beröring skall kännas som pälsen hos mus. Ju mindre öronen är, desto bättre. De skall inte ha lång päls eller behäng. Pälsfärgen på öronen skall vara svart eller mörk.

Kommentar: Öronen ska vara små och tätt knutna, så kallade rosenöron.

Vackert rosenöra

Hals

Halsen skall vara mycket stark och av god längd vilket ibland döljs av manen. Nackens välvning vid ansättningen mot huvudet skall vara mycket uttalad. Halshuden skall vara stram.

Kommentar: The nape of neck är framträdande för att hunden bär sin hals stolt och för att muskelkraften i nacken måste vara uttalad. Denna "point of quality" ser man inte alltid tydligt pga den rikliga pälsen -man måste känna med händerna och finner då att halsen och nacken är mäktig och muskulös. Notera att nacken är ansatt och buren något högre än hos en greyhound som arbetar mer framåt nedåt än hjorthunden. Dock ej som hos afghanhunden då det ger ett felaktigt jaktsätt som gör att hunden jobbar mer uppåt än rakt fram. Hjorthunden måste kunna galoppa fort och effektivt framåt och kunna utnyttja sin S-formade kropp.

Notera dom högt små ansatta öronen och den fjärrskådande blicken när hunden är uppmärksam.

Kropp

Kroppen och helheten skall likna en storvuxen greyhound men med kraftigare benstomme.

Överlinje

Plan överlinje är inte önskvärt.

Kommentar: Det skall tolkas så att proportionerna och linjerna i stort ska vara detsamma som hos greyhunden – nämligen en långsträckt överlinje med svag S-kurvering, en lång bröstkorg med harmoniskt flöde i den S-kurverade underlinjen, där buken är väl uppdragen. Hos hjorthunden ska dock det hela vara större och ha mer volym och stomme. I realiteten får man inte sällan acceptera och nöja sig med en linjeskön hund av greyhoundsformat förutsatt att den har de rastypiska finesserna och att den definitivt inte är klen och tunn.

Ländparti

Ländpartiet skall vara väl välvt och slutta mot svansen.

Kommentar: Man ska notera att den engelska hjorthundsstandarden använder begreppet "well arched" där den engelska greyhoundstandarden beskriver länden som "slightly arched loins" – Dessa uttryck är inte liktydiga – men i realiteten bör det hela snarare uppfattas som en fingervisning att en flat överlinje är oönskad! Länden skall inte vara lång – överlinjens generösa längd betingas huvudsakligen av brösttryggen – Den tydliga välvningen över länden betingas av god och voluminös muskulatur snarare än båge i ryggrad. Höftbensknölnarna skall ligga på samma horisontalplan som manken.

Kors

Korset skall vara sluttande, brett och kraftfullt. Det skall vara brett mellan höftbenen.

Kommentar: Det är dock viktigt att korset inte är för sluttande så att bakstället blir underställt. – Man kan ana att formuleringen med det sluttande korset motiverar flera domare att föredra hundar som har en överdriven länd-kors-båge, något som gamla engelska auktoriteter inte uppskattade. Man bör måhända uppfatta budskapet sålunda -att länd och kors absolut inte får vara flata och plana – Korset skall vidare vara långt, skulle man vilja tillägga.

Bröstkorg

Bröstkorgen ska vara djup snarare än bred, men den får inte vara för smal eller ha flata sidor.

Kommentar: I England talar man om "well let down", vilket innebär en djup bröstkorg som är stabilt infogad mellan frambenen och skapar ett förbröst – som inte är högt upphängd i luften. Man talar om "look for depth" och menar en bröstkorg som är rymlig med god revbensvälvning och ett djup som når ner till armbågen. Detta förutsätter att vinklarna i fronten är goda – om skuldervinkeln och armbågsvinkeln är för branta så kommer inte ens en djup bröstkorg att nå ned till armbågen – man får då ett förhållande som ses och är korrekt hos andra vinthundar men alltså inte önskat hos hjorthunden.

Svans

Svansen ska vara lång och nå nästan till marken. Den skall vara kraftig vid roten och avsmalna mot spetsen. När hunden står stilla skall svansen hänga rakt ner eller i en båge. I rörelse skall svansen bäras uppböjd men aldrig över rygglinjen. Rullad eller ringlad svans är inte önskvärt.

Kommentar: Kombinationen högt buren och ringlad är absolut inte önskvärd.

Ett korrekt framställ med bra bredd.

Extremiteter

Framställ

Helhet

Frambenen skall vara raka, från sidan sett breda och framifrån sett flata.

Kommentar: Hjorthunden får aldrig vara låg på benen – och heller inte för högställd och luftig. Det är viktigt att lära sig skilja mellan lågbenthet och djup – En lågbent hund kan se djup och lång ut utan att egentligen vara det. Avståndet skulderbladsspets till armbåge skall inte vara större än armbåge till marken – då är hunden lågbent – oavsett var bröstorgans djupaste punkt sitter! – Den flata benstommen är ett viktigt typdrag.

Skulderblad

Skuldrorna skall vara väl tillbakalagda och inte sitta för långt isär. Tunga och raka skuldror är inte önskvärt.

Kommentar: Det skall egentligen översättas med att skulderbladstopparna skall sitta tätt – helst bara två fingerbreddar – men skuldrornas överarmar skall "famna" om ett relativt rymligt förbröst och får aldrig vara så tätt satta att fronten blir smal som hos flera andra vindhundar. Tunga och raka skuldror är inte önskvärt. Hela konstruktionen av framstället skall vara väl tillbakalagd och ha goda vinklar mellan skuldra - överarm och överarm -underarm – uttrycket "elbow well under" är till hjälp och betyder att armbågen skall sitta klart på eller just bakom en lodlinje dragen ned från skulderbladsspetsen.

Armbåge

Det är önskvärt att armbågarna har bredd.

Kommentar: Att det finns substans och inte är klent.

Underarm

Det är önskvärt att frambenen har bredd.

Kommentar: Att det finns substans och inte är klent, är mer ovala än runda.

Framtassar

Framtassarna ska vara kompakta med väl välvda tår och starka klor.

Kommentar: Man har av tradition frågat mer efter en katt-tass än en mer typisk vindhundshartass – som generellt anses mer funktionell för en galoppör. -Troligen har den ursprungliga idén med en framför allt slutet och stark tass i kontrast till en platt tass med långa tår gått förlorad – Det är väsentligast att tassarna är starka och "well knuckled".

Bakställ

Helhet

Bakbenen skall vara mycket långa mätt från höft till has. Benstommen skall vara bred från sidan sett och flata framifrån sett.

Kommentar: Detta betyder att lår och underben skall ha långa, generösa bendelar och att hasen är låg – allt detta med generösa vinklar som skapar en god men inte överdriven räckvidd och gör att hunden täcker mark gott. Bakbenen skall inte vara underställda-, vilket ofta ses och då som en följd av alltför brant kors – Man ser ibland mycket god benhöjd men med alltför raka vinklar och för hög has – hunden ger intryck av att "have it all in the air" och intrycket är inte starkt och nog kraftfullt. En generell regel är att bedöma benstommen dels efter hur man uppfattar den i underarmarna men framför allt hur bredden i underbenet är – smalt och tunt underben med smalt avstånd mellan skenbenets akillessena är tecken på "klenhet" och dålig stomme.

Knäled

Knälederna ska vara väl vinklade.

Kommentar: Det gäller i hög grad också haslederna – mellanfötterna får inte vara långa och tunna.

Baktassar

Baktassarna skall vara kompakta med väl välvda tår och starka klor.

Rörelse

Rörelserna skall vara lätta, spänstiga och fria med långt steg.

Kommentar: Man använder uttrycket "springy gait" och påpekar därmed att det skall finnas ett tydligt moment av fjädrande i rörelsen – spring = fjäder. Detta uttryck är mer beskrivande än ordet "spänstiga" Hjorthundens "springy gait" är en rastypisk mycket speciell rörelse-art, Hjorthunden skall behålla sina "linjer" i rörelse och huvudet skall bäras stolt med hög resning. Många hjorthundar är trånga bak och det är ett allvarligt fel om hasen också är svag (vilket kontrolleras i skritt då hunden i så fall viker sin has). En hastrånghet som full styrka och fint steg från sidan är mer ett kosmetiskt än funktionellt problem. Dåligt tillbakalagda skuldror och raka överarmar och svaga eller vispande (eller överkotade) mellanhänder torde vara ett allvarligare konstruktionsfel än måttligt trånga hasor där styrkan är fullgod.

Päls

Pälsstruktur

Pälsen ska vara raggig men inte allt för riklig. Ullig päls accepteras inte. Korrekt päls skall vara tjock, åtliggande och raggig. Den skall kännas sträv eller frasig vid beröring. Pälsen på kropp, hals och fram- och bakställ skall vara sträv, hård och ca 8–10 cm lång. På huvud, bringa och buk skall pälsen vara mycket mjukare. Fram- och bakbenen skall ha lättare fransar. Skallen skall vara täckt av medellång päls som skall vara mjukare än pälsen på kroppen. Nospartiet skall vara försett med tydliga mustascher av tämligen mjuk kvalitet samt något skägg. Svansen skall vara väl behårad, på ovansidan med tjock och sträv päls, på undersidan med längre päls. Mot svansspetsen kan det få finnas en lätt frans.

Kommentar: Variationen i pälsar är ganska stor – standarden beskriver idealpälsen. s– En variant som accepteras är den något kortare men genomgående sträva pälsen som finns hos hundar med betydligt mindre päls på huvudet - de har aldrig de mjuka silverhåren som är mest önskvärt och typskapande. De stora och alltför mjuka pälsarna är inte det som kallas wooly utan helt enkelt en för mjuk päls. Gamla hundar kan ofta få för stora och mjuka pälsar. Pälsen skall presenteras "naturally" vilket inte innebär att måttlig putsning inte får ske. Dock bör man påtala presentationer där huvudet för tanken till schnauzer och halsens rika pälsvolym har minskats för att framhäva halslängden osv. Med "naturally" menas inte att hjorthundar skall vara oborstade eller smutsiga.

Färg

Mörkt blågrått, mörkare eller ljusare grått eller brindle och gult, sandfärgat röd eller röd fawn med svärtade hårtoppar. Vitt bröst, vita tår och lite vitt på svansspetsen är tillåtet, men ju mindre vitt desto bättre, då rasen skall vara enfärgad. Vit bläs eller vit halskrage är inte tillåtet.

Kommentar: Det är inte alls fel om den grå färgen innehåller gulare stickelhår, även om de klaraste grå färgerna anses vackrast. Några röda och red-fawn hjorthundar ses ej mer – den färgen följs alltid av mörkt röda öron och inte som de annars efterfrågade svarta öronen. I tidigare standarder angavs blue fawn som tillåten färg – dvs en färg med genetiskt anlag för utspädd färg (diluted). Denna färg nämns inte mer men är heller inte angiven som "inte tillåten" – men den färgen ger obligat avblekt nospigment och inte svart nostryffel som standarden föreskriver.

Storlek/vikt

Mankhöjd

Hanhund: minst 76 cm

Tik: minst 71 cm

Vikt

Hanhund: cirka 45,5 kg

Tik: cirka 36,5 kg

Fel

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande.

Kommentar: Standarden har inte – liksom är fallet för de flesta brittiska rasstandarder -någon listning av diskvalificerande fel.

Diskvalificerande fel

*Aggressiv eller extremt skygg.

*Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter skall diskvalificeras.

Nota bene.

Endast funktionellt och kliniskt friska hundar med rastypisk konstruktion skall användas till avel.

Testiklar.

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

Sammanfattningsvis kan man lista de egenskaper som är mycket värdefulla:

Den allmänna konstruktionen.

*Storlek

*Benstomme

*Volym i kropp och bröstorg

*Långsträckt stark rygg med svag och tydlig S-kurvering

*Brett långt kors

*Bra vinklar fram och bak och breda underben

*Vackra linjer – dvs hjorthunden är en vindhund av greyhoundtyp utan abrupta avbrott i linjerna; halsen är något högre ansatt och buren än hos en greyhound. Den är aldrig hyperlång.

Viktiga detaljer.

En hund med den allmänna konstruktionen som beskrivs ovan blir en typisk hjorthund när den också har följande **rastypiska kvalitetsfinesser**:

- *Vackert, förhållandevis litet huvud med en klar könsprägel.
- *Mörka ögon och små tunna, mörka och välburna öron med muspäls.
- *"Nape of neck" som en rashäst.
- *Vackra, starka tassar med väl knutna tår.
- *Lång, vackert buren svans.
- *Päls av rätt kvalitet – fördelningen av strävhetsvariationer mellan huvud, ben och kropp.
- *Rastypiskt rörelsemönster – sunda, vägvinnande med "rather springy gait"

Se upp med.

- *Storlek som bara är högställdhet.
- *Styrka som bara är grov.
- *Elegans som är brist på styrka.
- *För korta ryggar
- *Bröstkorgar utan tillräckligt djup.
- *Fattigt, smalt förbröst.
- *Dåliga, svaga, tunna bakställ med hastrånga rörelser (även om de ej är direkt kohasiga).